

ΠΡΩΤΟΠΛΑΝΟ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ • ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2004 • Νο. 165

ΟΤΑΝ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΦΕΥΓΕΙ ΕΡΧΕΤΑΙ ΠΑΛΙ Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ: Η ταινία *Café Lumière* του Χου Χσιάο-χσεν, που προβλήθηκε στο 45ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, είναι αφιερωμένη στα 100 χρόνια από τη γέννηση του Γιασομίζιρο Όζου και γυρισμένη με την (ομολογημένη) πρόθεση να προσομοιάσει στη σκηνοθετική οπτική του ίδιου του Όζου, αν (ζούσε και) γύριζε μια ταινία στη σημερινή Ιαπωνία. Παρόλα αυτά, η ταινία ως τελικό αποτέλεσμα είναι πέρα από κάθε προσδοκία: πρόκειται για μια συνέχεια -50 χρόνια μετά- του *Tokyo story* (1953), μία από τις δέκα καλύτερες ταινίες στην ιστορία του παγκόσμιου σινεμά. Μια συνέχεια που παραμένει απόλυτα πιστή στο πνεύμα της πρώτης ταινίας και ταυτόχρονα απόλυτα εκσυγχρονισμένη ως προς την αντίστοιχη σημερινή ιστορία που αφηγείται και τα εκφραστικά μέσα που χρησιμοποιεί, κάτι που θα έκανε τον Βιμ Βέντερς (λέμε τώρα) να χλωμιάσει από τη ζήλια του. Μετά την πρώτη μισή ώρα της προβολής της παρακολουθούσα με τα μάτια ορθάνοιχτα την οθόνη. Δεν συνέβαινε τίποτα συνταρακτικό στην αφήγηση. Κι όμως, κάθε πλάνο και κάθε σκηνή είχαν μια κινηματογραφική εκφραστικότητα μοναδική και ξεκάθαρη, που μου μετέδιδαν την πραγματικότητα της ζωής αυτών των προσώπων στην πόλη του Τόκιο σήμερα, σαν να ήμουν στ' αλήθεια εκεί. Όσοπου σε κάποια στιγμή βλέπω ένα μονόπλανο καταπληκτικό: η Γιόκο όρθια μέσα στο βαγόνι ενός τρένου - η κάμερα να την εγκαταλείπει καδράροντας στα παράθυρα - έξω εμφανίζεται να κινείται, αντίθετα και παράλληλα, ένα άλλο τρένο - ώσπου σ' αυτό έρχεται να φανεί σ' ένα παράθυρο ο Χατζίμε - η κάμερα (σαν να) περνάει απέναντι και τον καδράρει μέσα στο δικό του βαγόνι (διαστελλοντας το χωρόχρονο στην κυριολεξία) - μετά επιστρέφει πάλι στο βαγόνι της Γιόκο και κινείται προς αυτήν - την ξαναβρίσκει να στέκεται αφηρημένη, χωρίς να έχει δει το πέρασμα του Χατζίμε. Και σκέφτομαι το περίφημο μονόπλανο των 7' στο *Επάγγελμα ρεπόρτερ*. Εξάλλου και όλη η ατμόσφαιρα της ταινίας μου θυμίζει (εκτός από Όζου) πάρα πολύ την αισθητική του Αντονιόνι. Τι θέλω να πω με όλα αυτά; Ότι τέτοιου είδους αποκρίσεις στη θέαση μιας ταινίας και πιθανές συζητήσεις με κάποιους άλλους μετά, δεν έχουν σήμερα κανένα νόημα πια εκτός του πλαισίου ενός φεστιβάλ. Και αν όχι για τον μέσο θεατή-σινεφίλ, τουλάχιστον για τον σπουδαγμένο (υποτίθεται) κινηματογραφιστή και τον επαγγελματία (υποτίθεται) κριτικό κινηματογράφου. Αν δεν συμβαίνει πια ούτε και μ' αυτούς, τότε χαιρέτα μας τον πλάτανο.

Σωτήρης Ζήκος

storyboard

Επιμέλεια: Δημήτρης Μπάμπας
dimitris01@mail.gr

Ο ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ANIME

Osamu Tezuka (1928-1989).

Ο «Θεός του Manga», ο «Ιάπωνας Walt Disney». Το πιο σημαντικό πρόσωπο στο χώρο των Ιαπωνικών Manga και των anime (των κινουμένων σχεδίων). Η επιρροή του είναι ακόμα αναλλοίωτη από τον χρόνο. Μεγάλωσε μέσα στον πόλεμο, ζώντας διαρκώς υπό την απειλή του θανάτου, κάτι που αργότερα τον έκανε να δώσει ιδιαίτερη έμφαση στα έρ-

γα του στο «πολύτιμο της ζωής». Πτυχίο ιατρικής από το πανεπιστήμιο της Osaka. Υπέκυψε στην σαγήνη των Manga και απασχολήθηκε αρχικά ως σεναριογράφος και σχεδιαστής και αργότερα ως δημιουργός ταινιών anime. Επηρεάστηκε στην αρχή της καριέρας του από τα κινούμενα σχέδια του Disney (και ιδιαίτερα από την ταινία Bambi). Έγινε γνωστός από τα κόμικς *Astro Boy*, *Black Jack* και *The Phoenix*, στα οποία χρησιμοποιεί ευρέως τεχνικές του κινηματογράφου, όπως το γκρο πλαν. Στα έργα του της δεκαετίας του 60 βρίσκουμε μια σειρά από θέματα πρωτοποριακά για την εποχή όπως οι μεταμοσχεύσεις οργάνων ή η κλωνοποίηση.

Princess Knight (1967-68), *Astro Boy* (1963) και *Kimba the White Lion* (1965-66): είναι οι γνωστότερες τηλεοπτικές σειρές του που προβλήθηκαν στις τηλεοράσεις των δυτικών χωρών και οι οποίες σύστησαν στο δυτικό κοινό το γαπωνέζικο Anime.

Η φιλμογραφία του, εκτός των τηλεοπτικών σειρών, περιλαμβάνει και ένα μεγάλο αριθμό ταινιών μικρού μήκους. Το 1984 βραβεύτηκε με το Grand Prix από το Φεστιβάλ Κινουμένων σχε-

δίων του Ζάγκρεμπ για την διάρκειας 10 λεπτών ταινία *Jumping*. Ενώ στο ίδιο φεστιβάλ το 1988 βραβεύτηκε για το διαρκείας 30 λεπτών *Legend of the Forest*, βασισμένο πάνω στην μουσική του Τσαϊκόφσκι. Ενώ η μεγάλου μήκους *Broken Down Film* (1983) βραβεύτηκε από το φεστιβάλ κινουμένων σχεδίων της Χιροσίμα.

Το 1961 ίδρυσε την εταιρεία παραγωγής Mushi που απετέλεσε πέραν των συνήθων δραστηριοτήτων της και τόπο όπου άνθισαν τολμηρές στην έκφραση, πειραματικές μορφές κινουμένων σχεδίων, ενώ υπήρξε το φυτώριο και για την νεώτερη γενιά του anime όπως ο Katsuhiro Otomo.

Data: <http://www.tezuka.co.jp/>

Baek-Yeop Seong (Κορέα).

Σκηνοθέτησε τηλεοπτικές σειρές κινουμένων σχεδίων για την εταιρεία Disney αλλά και του *Spiderman*. Βραβευμένος στο Φεστιβάλ Κινουμένων σχεδίων της Σεούλ για τη τηλεοπτική σειρά *White Heart Baeku*. Η ταινία κινουμένων σχεδίων μεγάλου μήκους του *Oseam* (2003) έκανε τον κύκλο των Φεστιβάλ και προβλήθηκε στο εμπορικό κύκλωμα της Γαλλίας. Βασίζεται στο μυθιστόρημα του Chae-bong Jeong και είναι μια συγκινητική ταινία που αφηγείται το ταξίδι δυο μικρών παιδιών που αναζητούν την μητέρα τους. "Το αρχικό κείμενο είναι πολύ λυπημένο, μελαγχολικό. Είναι μια προσέγγιση που δεν την κράτησα, δεν θέλησα να υπάρχει η θλίψη. Ήθελα μάλλον να δείξω την αθωότητα ενός παιδιού πέντε ετών. Και γι' αυτό το χιούμορ είναι μια τέλεια λύση. Η κατάσταση είναι θλιβερή αλλά το χιούμορ είναι πάντα παρόν. Το *Oseam* είναι, κατά βάση, μια βουδιστική ιστορία. Το φόντο, το περιβάλλον χρωματίζονται από τη βουδιστική θρησκεία. Ωστόσο σκέφτομαι ότι εάν η θρησκεία ήταν ο Καθολικισμός ή οποιοσδήποτε άλλη, η κατάσταση θα παρέμενε ίδια", δηλώνει.

<http://www.koreanfilms.host.sk/oseam.html>

Toe Yuen (Χονγκ Κονγκ).

Εργάστηκε ως αρχισυντάκτης σε περιοδικό κόμικς, σχεδιαστής παιχνιδιών και σεναριογράφος. Μετά από μια θητεία σε ταινίες μικρού μήκους κινουμένων σχεδίων, το 1997 σκηνοθέτησε την τηλεοπτική σειρά *McMug* με τις περιπέτειες δύο μικρών γουρουινιών βασισμένη σε χαρακτήρες που δημιούργησαν οι Alice Mak και Brian Tse. Δύο μεγάλου μήκους ταινίες το *My life as McDull* (2001) και *Mc Dull, Prince de la Bun* (2004) βασίστηκαν στους ίδιους χαρακτήρες και συνέχισαν την επιτυχία. Η πρώτη είναι βραβευμένη στα φεστιβάλ Annecy και Χονγκ Κονγκ (με το βραβείο της FIPRESCI), ενώ η δεύτερη προβλήθηκε στο Φεστιβάλ του Λοκάρνο. Διαδραματιζόμενες στο Χονγκ Κονγκ συλλαμβάνουν το πνεύμα της πόλης, προσφέροντας παράλληλα την απόλαυση μιας πετυχημένης ταινίας κινουμένων σχεδίων της κλασικής εποχής. «Αυτού του είδους η σκηνοθεσία απαιτεί μια τεράστια οργάνωση και εξαιρετική ακρίβεια. Παρόλα αυτά αφήνει πολύ χώρο για ευκαμψία και δημιουργικότητα. Μια τέτοια πειραματική προσέγγιση είναι δυνατή μόνο όταν δουλεύεις με μικρή ομάδα συνεργατών: στην περίπτωση μας ήταν λιγότεροι από 20», επισημαίνει.

Data: <http://www.cantonkid.com/McDull.htm>

Katsuhiro Otomo (Ιαπωνία, 1954).

Δημιουργός της cult ταινίας anime *Akira*. Όταν ήταν νέος ταξίδευε επί ώρες για να δει μια αμερικάνικη ταινία. *Bonnie and Clyde*, *Easy Rider*, *Five Easy Pieces*: οι αγαπημένες ταινίες της εποχής. Το 1973 έκανε την εμφάνισή του στα κόμικς με το *Jyu-sei*, μια διασκευή του έργου του Prosper Merimee, Mateo Falcone. Το 1979 η σειρά *Fireball* αποτέλεσε μια επανάσταση, αλλάζοντας τις σταθερές στο χώρο του manga. Το *Domu* συνέχισε την επιτυχία, ενώ το *Akira* εκτόξευσε στην φήμη του: από σειρά manga κατέληξε στην μεγάλη οθόνη και στα video games. Η κριτική θα το συγκρίνει με αριστουργήματα επιστημονικής φαντασίας όπως *Blade Runner*, *Mad Max* και *A Clockwork Orange*. 16 χρόνια μετά το *Akira* θα παρουσιάσει στο Φεστιβάλ Βενετίας 2004 την ταινία *Steamboy*. Εν αντιθέσει με το σύνθημα σκηνικό επιστημονικής φαντασίας αυτή διαδραματίζεται στη βικτοριανή Αγγλία και στο βιομηχανικό Μάντσεστερ. Προσδιορίζει την ταινία ως "steampunk" κατά αναλογία με το "cyberpunk".

Data: <http://www.geocities.com/alfiehardy/otomo.html>

Moon-saeng Kim (Κορέα).

Σπούδασε καλές τέχνες. Σκηνοθέτησε πάνω από 200 διαφημιστικές ταινίες κινουμένων σχεδίων. Απέκτησε το προσωνύμιο «Harry Potter», λόγω της ικανότητας του στην χρήση των ειδικών εφέ. Το *Wonderful Days* (2003) είναι η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του. 10 εκατομμύρια δολάρια ο προϋπολογισμός της, η πιο ακριβή ταινία κινουμένων σχεδίων στην Κορέα. Μια ερωτική ιστορία, ένα ερωτικό τρίγωνο, μια εξέγερση προλεταρίων ενάντια στους εκμεταλλευτές τους: αυτά αποτελούν τα συστατικά στοιχεία. Δισδιάστατα κινούμενα σχέδια, τρισδιάστατα computer graphics και ειδικά εφέ με χρήση μινιατούρων χρησιμοποιήθηκαν για την υλοποίηση της ταινίας. Επιρροές από ταινίες όπως *Star Wars*, *Tron* και *Altered States* αλλά και από γαπωνέζικα anime. «Όλες οι διαφημιστικές ταινίες που έχω σκηνοθετήσει αντανakλούν την προσωπικότητα μου, τα συναισθήματα μου, την φαντασία μου. Η θητεία μου σ' αυτές τις ταινίες μού επέτρεψε να μάθω τεχνικές που αργότερα χρησιμοποίησα σ' αυτήν την ταινία», δηλώνει.

Data: <http://www.wonderfuldays-lefilm.com/>

ΠΡΩΤΟΠΛΑΝΟ

EUROPA ★ CINEMAS

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 165 • ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2004

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΛΗΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: ΣΩΤΗΡΗΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΔΗΜΗΤΡΑ ΒΟΖΙΚΗ, ΟΛΓΑ ΚΟΖΑΤΗ, ΓΚΕΛΥ ΜΑΔΕΜΛΗ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ, ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΡΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ: ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΜΗΛΩΣΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΓΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ:

Πλ. Αριστοτέλους 10, 546 23 Θεσσαλονίκη • Τηλ.: 2310 378 400 • e-mail: info@filmfestival.gr

www.filmfestival.gr

Για παρατηρήσεις, σχόλια, ιδέες, προτάσεις για το Φεστιβάλ Κινηματογράφου και το Πρώτο Πλάνο, στείλτε το mail σας στη διεύθυνση newsletter@filmfestival.gr

Η μητέρα μου

Ma mère

Σκηνοθεσία: Κριστόφ Ονορέ. Σενάριο: Κριστόφ Ονορέ, βασισμένο στο βιβλίο του Ζορζ Μπατάιγ. Φωτογραφία: Ελέν Λουβάρ. Ηθοποιοί: Λουί Γκαρέλ, Ιζαμπέλ Υπέρ, Έμμα ντε Καν, Τζοάνα Πράις. Διάρκεια: 110'

Η Ιζαμπέλ Υπέρ ερμηνεύει μια ακόμα ακραία ηρωίδα που έρχεται από τον σκοτεινό κόσμο των εμμονών, της υπαρξιακής αβύσσου και του μαρτυρίου που αποζητάει λύτρωση στον προσωπικό αφανισμό. Στην ταινία, είναι η Ελέν. Η μητέρα του έφηβου Πιερ που ζει τη ζωή της, βυθισμένη στην ακολασία, το σεξ και το αλκοόλ. Μια γυναίκα που τρέφεται από τη διαδρομή της προς τα άκρα και βλέπει κάθε νέα της παρέκκλιση ως στάση προς την επόμενη. Δεν αγαπάει απλά τον γιο της, τον επιθυμεί ερωτικά με έναν αρχέγονο «πόθο της μήτρας» που επειδή δεν εκτονώνεται ποτέ, πυροδοτεί ακόμα μεγαλύτερο ζήλο και ηδονή. Στη διάρκεια των καλοκαιρινών τους διακοπών στα Κανάρια Νησιά, και μετά τον ξαφνικό θάνατο του πατέρα, μητέρα και γιος θα προσπαθήσουν να ικανοποιήσουν την αιμομεικτική τους φαντασίωση, μέσα από ένα επώδυνο ταξίδι μύησης στην έκσταση που κρύβει η απόλυτη σεξουαλική ελευθερία όταν μπερδεύεται με την οδύνη, τη ντροπή, την υποτέλεια και τον σεβασμό που λυγνίζει το πρόσωπο της μητέρας. Μέχρι ο θάνατος - λυτρωτής να τους χωρίσει... Θαρραλέα και ρισκοκίνητη όπως πάντα, η Ιζαμπέλ Υπέρ καταθέτει μια θηριώδη ερμηνεία σ' έναν ρόλο ψυχοφθόρο και ανιστόρητο αισθησιακό, αποδίδοντας συγκλονιστικά την αίσθηση του εσωτερικού μαρτυρίου της ηρωίδας. Η ταινία έκανε πρεμιέρα στην Ελλάδα στο 45ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Isabelle Huppert

Εξερευνώντας το ανθρώπινο πνεύμα

[...] Δεν διάβασα το βιβλίο του Μπατάιγ. Άφησα τον εαυτό μου να σκεφτεί ότι απλά υποδύομαι ένα ρόλο σε μια ταινία με θέμα για τον εθισμό, για την αγάπη μιας γυναίκας για το παιδί της.

[...] Το σινεμά είναι δύσκολο να το βλέπεις αλλά όχι να το κάνεις, ίσως γιατί δεν πρόκειται για την πραγματικότητα. Για μας τους ηθοποιούς, το σινεμά είναι μια δουλειά, το κάνουμε με μεγάλο συναίσθημα αλλά είναι μια δουλειά. Είναι σκληρό να δεχθείς μια ταινία που φτιάχνεται για να εξερευνήσει παράξενες περιοχές ακόμα κι αν η ταινία είναι απόλυτα ρεαλιστική. Στο θέατρο, στις τραγωδίες ή τα δράματα του Σαίξπηρ, είναι πιο συνηθισμένο να βρεις περισσότερα αξιόπιστα ανομολόγητα συναισθήματα όπως αυτά της ταινίας. Ως ηθοποιός δεν αντιμετωπίζω το ρόλο, σκεπτόμενη ότι πρόκειται για μια μητέρα που πηγαίνει στο κρεβάτι με τον γιο της. Το είδα περισσότερο σαν μια ποιητική και λογοτεχνική εξερεύνηση του ανθρώπινου πνεύματος. Είναι δύσκολο να δεχθούμε ότι το σινεμά μας οδηγεί σε αυτό το είδος της εξερεύνησης.

[...] Η διαστροφή φυσικά και υπάρχει. Το πρόβλημα είναι ότι η λέξη διαστροφή χρησιμοποιείται συχνά με σκοπιμότητα... που δυστυχώς υπάρχει αλλά όχι σε αυτή την ταινία. Η ταινία δεν αφηγείται την ιστορία από ηθική άποψη, εντούτοις η διαστροφή είναι ένας όρος ιατρικής και ψυχολογικής φύσης. Η ταινία δεν μιλάει ούτε για την διαστροφή ούτε για την διαστρέβλωση.

[...] Είναι αλήθεια ότι αυτή η ταινία είναι μια πρόκληση, ένα σκάνδαλο, αλλά αυτό δεν θα είχε αξία αν δεν υπήρχε ένα είδος αθωότητας, κάτι το εύθραυστο σ' αυτήν. Αλλιώς δεν θα με ενδιέφερε. Αν *Η δασκάλα του πάνου* ήταν ένα ενδιαφέρον φιλμ, αυτό οφειλόταν στο ότι έδειχνε μία μη αποδεκτή αλήθεια, αλλά την ίδια στιγμή ήταν συνδεδεμένη με την ιδέα της λύτρωσης.

Ο ΚΡΙΣΤΟΦ ΟΝΟΡΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΖΑΜΠΕΛ ΥΠΕΡ

[...] Δεν είναι δυνατόν να πω ότι κάποια όπως η Ιζαμπέλ Υπέρ, όταν προσγειώνεται σε ένα πλατό, δεν κουβαλάει μαζί της όλην προηγούμενη φιλμογραφία της. Όμως η δύναμη των μεγάλων ηθοποιών είναι πως δεν το αισθάνονται αυτό. Δεν προσπαθεί ποτέ να επιβάλλει αυτό από το οποίο προέρχεται. Στην ταινία είναι εκπληκτική: είναι απόλυτα η Ιζαμπέλ Υπέρ αλλά επανεφευρίσκει, για παράδειγμα, μια περιοχή αισθησιασμού την οποία είχε εγκαταλείψει για λίγο. Βρίσκεται στο ίδιο επίπεδο με τον χαρακτήρα και δεν τον θέτει ποτέ σε αμφισβήτηση, σε απόσταση. Έχει αυτή τη δύναμη, που την απέκτησε ίσως από τους πρόσφατους ρόλους της στο θέατρο, να κάνει τη φωνή ενός κειμένου να ακούγεται -κι εδώ είναι ένα κείμενο του Μπατάιγ- και να μην ψάχνει για την ψυχολογία του χαρακτήρα.

Εμπρέλεια: Τζένη Παυλίδου

Το πρόσωπο του μνηνα

ΚΡΑΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ 2004

ΤΑΙΝΙΕΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΗΚΟΥΣ

- 1ο Βραβείο ταινίας Μυθοπλασίας Μεγάλου Μήκους ύψους 58.700 ευρώ στην ταινία *Νύφες* του Παντελή Βούλγαρη
- 2ο Βραβείο ταινίας Μυθοπλασίας Μεγάλου Μήκους ύψους 44.025 ευρώ στην ταινία *Rakushka* της Φωτεινής Σισκοπούλου
- 3ο Βραβείο ταινίας Μυθοπλασίας Μεγάλου Μήκους ύψους 29.350 ευρώ στην ταινία *Τεστοστερόνη* του Γιώργου Πανουσόπουλου
- 1ο Βραβείο ταινίας Τεκμηρίωσης ύψους 17.610 ευρώ στην ταινία *Μασσαλία, μακρινή κόρη* του Μάρκου Γκαστίν
- 2ο Βραβείο ταινίας Τεκμηρίωσης ύψους 11.740 ευρώ στην ταινία *Ένας άνθρωπος παντός καιρού* του Γιάννη Σολδάτου

ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΠΙΜΕΡΟΥΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΩΝ ΤΑΙΝΙΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΗΚΟΥΣ

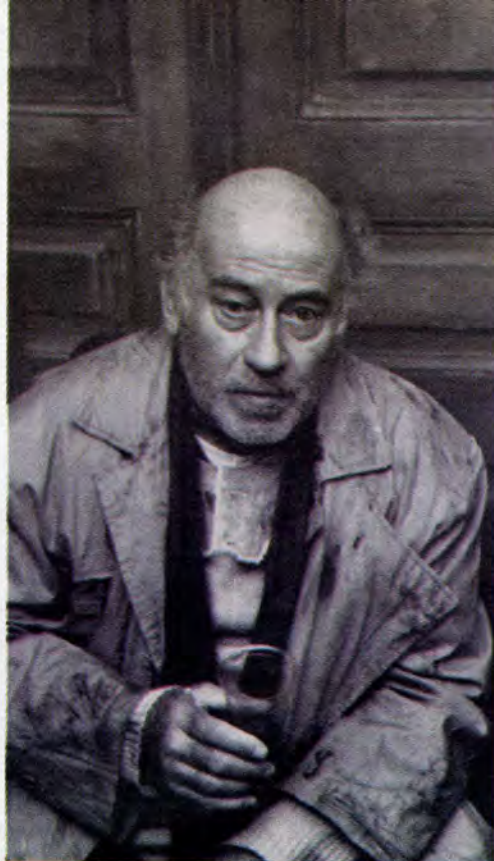
- Βραβείο Σκηνοθεσίας, ύψους 29.350 ευρώ στην Φωτεινή Σισκοπούλου για τη σκηνοθεσία της ταινίας *Rakushka*.
- Βραβείο Πρωτοεμφανιζόμενου Σκηνοθέτη, ύψους 14.675 ευρώ στον Κωνσταντίνο Χαλαμπή για τη σκηνοθεσία της ταινίας *Αγάπη στα 16*.
- Βραβείο Σεναρίου, ύψους 14.675 ευρώ στην Φωτεινή Σισκοπούλου για το σενάριο της ταινίας *Rakushka*.
- Βραβείο Ερμηνείας 1ου Ανδρικού Ρόλου, ύψους 11.740 ευρώ στον Δημήτρη Λιακόπουλο για την ερμηνεία στην ταινία *Τεστοστερόνη*.
- Βραβείο Ερμηνείας 1ου Γυναικείου Ρόλου, ύψους 11.740 ευρώ στην Βικτώρια Χαλαμπή για την ερμηνεία στην ταινία *Νύφες*.
- Βραβείο Ερμηνείας 2ου Ανδρικού Ρόλου, ύψους 5.870 ευρώ στον Βαγγέλη Μουρίκη για την ερμηνεία του στην ταινία *Rakushka*.
- Βραβείο Ερμηνείας 2ου Γυναικείου Ρόλου, ύψους 5.870 ευρώ στην Εύη Σαουλί-δου για την ερμηνεία της στην ταινία *Νύφες*.
- Βραβείο Φωτογραφίας, ύψους 8.805 ευρώ στον Γιώργο Αρβανίτη για τη φωτογραφία στην ταινία *Νύφες*.
- Βραβείο Σκηνογραφίας, ύψους 5.870 ευρώ στον Δημήτρη Κατσίκη για τα σκηνικά στην ταινία *Νύφες*.
- Βραβείο Μουσικής, ύψους 5.870 ευρώ στον Σταμάτη Σπανουδάκη για τη μουσική του στην ταινία *Νύφες*.
- Βραβείο Ήχου, ύψους 5.870 ευρώ στους Νίκο Παπαδημητρίου και Θύμιο Κολοκούση για τον ήχο της ταινίας *Νύφες*.
- Βραβείο Μοντάζ, ύψους 5.870 ευρώ στον Τάκη Γιαννόπουλο για το μοντάζ στην ταινία *Νύφες*.
- Βραβείο Ενδυματολογίας, ύψους 5.870 ευρώ στους Δαμιανό Ζαρίφη και Εύα Νάδεντα για τα κοστούμια στην ταινία *Νύφες*.
- Βραβείο Μακιγιάζ, ύψους 2.935 ευρώ στην Φανή Αλεξάκη για το μακιγιάζ στην ταινία *Νύφες*.

ΠΑΝΤΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ

Mythos

ΧΟΡΗΓΟΣ 45°

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

Ένας άνθρωπος παντός καιρού

Σκηνοθεσία-Σενάριο-Φωτογραφία: Γιάννης Σολδάτος. Διάρκεια: 74'

Ο Θανάσης Βέγγος είναι «ένας άνθρωπος παντός καιρού». Το ντοκιμαντέρ του Γιάννη Σολδάτου αποτίει φόρο τιμής σ' έναν ηθοποιό που με την προσωπικότητα, το σώμα του και τις τελείως *suí generis* επιλογές του άλλαξε την πορεία του δημοφιλούς ελληνικού κινηματογράφου. Και μάλιστα, πέτυχε και κάτι πολύ παραπάνω από αυτό: κατόρθωσε να καταξιωθεί στη συνείδηση κοινού και κριτικών ως η ενσάρκωση του χαρακτηριστικότερου ίσως τύπου νεοέλληνα στη μεταπολεμική ιστορία. Το φιλμ του Σολδάτου σκιαγραφεί το πορτρέτο του καλλιτέχνη και ανθρώπου Βέγγου μέσα από ταινίες, σχόλια, αναφορές και αναμνήσεις που σφράγισαν την πορεία του. Από την πρώτη του εμφάνιση στη *Μαγική πόλη*, στις *cult* ταινίες της σειράς «Θου-Βου» και τελικά στις συνεργασίες με τον Βούλγαρη και τον Αγγελόπουλο, η πολυδιάστατη τέχνη του Θανάση Βέγγου αναλύεται στο ντοκιμαντέρ απ' όλες τις πλευρές της. Η (και... φυσιογνωμική) συγγένειά του με τον Καραγκιόζη και η αυθεντικά λαϊκή ρίζα της τέχνης του συνιστούν σημαντικά πολιτισμικά φαινόμενα που όφειλαν να μελετηθούν - κι αυτός ακριβώς είναι ο στόχος του Γιάννη Σολδάτου. Άλλωστε, η εκτίμηση του προς το πρόσωπο του Θανάση Βέγγου είναι δεδομένη ήδη από τη γνωστή «Ιστορία του Ελληνικού Κινηματογράφου» την οποία έχει εκδώσει, αλλά και από τη συνεργασία τους στην ταινία *Το αίνιγμα* (1998). Το ντοκιμαντέρ του Σολδάτου αποτελεί «μεταφορά», κατά κάποιο τρόπο, του ομνύμμου βιβλίου-αφιερώματος που κυκλοφόρησε ο σκηνοθέτης και συγγραφέας πριν λίγα χρόνια. Η πρώτη προβολή της ταινίας έγινε τον περασμένο Μάρτιο, στα πλαίσια του δού Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης. Η ταινία κέρδισε το 2ο Βραβείο Ταινίας Τεκμηρίωσης Μεγάλου Μήκους στα Κρατικά Κινηματογραφικά Βραβεία Ποιότητας 2004.

Γιάννης Παλαβός

«Ο Βέγγος είναι μια ιστορία με την οποία ασχολούμαι χρόνια. Πέρα από το ότι είναι φίλος, είναι για μένα ένα κεφάλαιο του ελληνικού κινηματογράφου αλλά και του νεοελληνικού πολιτισμού» **Γιάννης Σολδάτος, σκηνοθέτης**

Μαζί ποτέ Head on

Σκηνοθεσία-σενάριο: Φατίχ Ακίν.

Φωτογραφία: Ράινελ Κλάουσμαν. Ηθοποιοί: Μπιρόλ Ουνέλ, Σιμπέλ Κεκιλί, Κατρίν Στρίμπεκ, Γκούβεν Κιράκ. Διάρκεια: 121'

Καταγραφή των απρόοπτων εξελίξεων που δημιουργούνται στην σχέση ενός 40χρονου τούρκου μετανάστη με μια 22χρονη ομοεθνή του, η ταινία είναι μια γεμάτη πάθος και ευαισθησία ερωτική ιστορία δύο «καταραμένων» περιθωριακών. Ο Καχίτ διάγει ένα βίο άτακτο και απελπισμένο, με συμπεριφορά βίαιη και αυτοκαταστροφική, συχνά παραδομένος στις αναθυμιάσεις του αλκοόλ. Μετά από ένα αυτοκινητιστικό ατύχημα (που όμως ήταν μια απόπειρα αυτοκτονίας) θα συναντήσει σε μια ειδική κλινική την Σιμπέλ. Έχει και αυτή στο ιστορικό της μια απόπειρα αυτοκτονίας, έχοντας βιώσει με έντονο τρόπο την οικογενειακή καταπίεση. Απελπισμένη και χωρίς προοπτική θα ζητήσει από τον Καχίτ να την παντρευτεί. Ένας «εικονικός» γάμος ανοίγει το δρόμο προς την ελευθερία για την Σιμπέλ: περιστασιακές σχέσεις με άνδρες και έντονη νυχτερινή διασκέδαση είναι ο τρόπος ζωής που επιδιώκει. Όμως αυτή η ψευδής γαμήλια συμβίωση θα λάβει κάποιες απροσδόκητες διαστάσεις και ο Καχίτ και η Σιμπέλ θα βρεθούν αντιμέτωποι με τις ανεξέλεγκτες δυναμικές των αισθημάτων. Η δραματική πλοκή της ταινίας υφαίνεται γύρω από την απελπισία, το κυρίαρχο συναίσθημα που σηματοδεύει τα δύο κεντρικά πρόσωπα. Η αφήγηση, στη διαδρομή που διαγράφει, αναδεικνύει τόσο την πάλη τους ενάντια στην απελπισία όσο και τις απεγνωσμένες απόπειρές τους να διεκδικήσουν την ευτυχία. Τοποθετημένη η ταινία μέσα σ' ένα περιβάλλον οικείο για τον σκηνοθέτη, σκιαγραφεί την παράδοση (στην περίπτωση της ταινίας την ισλαμική) ως ένα καταπιεστικό μηχανισμό που συντρίβει κάθε διαφορετικότητα - από τις κανονικές νόρμες προσωπικότητας. Στα όρια του κοινωνικού τους χώρου οι δύο ήρωες βυθίζονται στο τέλμα μιας ζωής χωρίς μέλλον και ευτυχία. Μέσα σ' αυτό το ερεβώδες περιβάλλον μόνο η θερμή των αισθημάτων προσφέρει την ανακούφιση. Η ταινία βραβεύτηκε με την Χρυσή Άρκτο του Φεστιβάλ Βερολίνου (2004). Ο Φατίχ Ακίν είναι δεύτερης γενιάς μετανάστης -γεννήθηκε στο Αμβούργο το 1973 από Τούρκους γονείς. Σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών του Αμβούργου, έχει κάνει τέσσερις μεγάλου μήκους ταινίες, με θεματολογία που αναφέρεται κυρίως στον κόσμο των μεταναστών. Η πρώτη του ταινία μεγάλου μήκους με τίτλο *Short, Sharp, Shock* (Ακαριαίο χτύπημα) κέρδισε το χάλκινο *Leopard* στο Φεστιβάλ Λοκάρνο. Είναι γνώριμος των θεατών στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης αφού αρκετές από τις ταινίες του έχουν προβληθεί με πλέον πρόσφατη την ταινία *Im Juli* (2000).

Δημήτρης Μπάμπας

Ημερολόγια μοτοσικλέτας The motorcycle diaries

Σκηνοθεσία: Βάλτερ Σάλες. Σενάριο: Χοσέ Ριβέρα, βασισμένο στα βιβλία The Motorcycle Diaries του Ερνέστο Τσε Γκεβάρα και With Che Through Latin America του Αλμπέρτο Γκρανάνδο. Φωτογραφία: Έρικ Γκοπέ. Ηθοποιοί: Γκαέλ Γκαρσία Μπερνάλ, Ροντρίγκο ντε λα Σέρνα, Μία Μαέστρο. Διάρκεια: 128'

Πριν ακόμα να γίνει... ο Τσε, ο Ερνέστο Γκεβάρα αποτόλμισε τον γύρο της Λατινικής Αμερικής καθάλα σε μια 500άρα Νόρτον και με τη συντροφιά του αδελφικού του φίλου Αλμπέρτο Γρανάν-

δο. Στις αναμνήσεις του τελευταίου, όπως και στις εντυπώσεις του θρυλικού επαναστάτη όπως τις κατέγραψε στα ημερολόγιά του, βασίστηκε η ταινία του Βάλτερ Σάλες.

Από την Αργεντινή μέχρι το Περού και τη Βενεζουέλα, οι δύο φίλοι έρχονται αντιμέτωποι με την διττή όψη της Λατινικής Αμερικής. Από τη μία το πανέμορφο φυσικό τοπίο και ο πλούτος της γης, από την άλλη η ένδεια και η εξαθλίωση των ανθρώπων που θα γνωρίσουν στους σταθμούς τους. Την ίδια στιγμή όμως που προχωρούν με αργά βήματα προς την πολιτική συνειδητοποίηση τους, προσπαθούν να τα βγάλουν πέρα μέσα από τις αναρίθμητες αναποδιές που τους τυχαίνουν. Κάπως έτσι θα καταφέρουν να γίνουν πρωτοσέλιδο σε τοπική εφημερίδα της Χιλής ως διάσημοι λεπρολόγοι, αλλά και να μπλέξουν σε τρικούβερτο καυγά για τα μάτια μιας γυναίκας!

Κομβικό σημείο στο ταξίδι των νέων αποδεικνύεται η βοήθεια που παρέχουν στην αποικία των λεπρών. Η επαφή του Ερνέστο με αυτόν τον κόσμο θα τον σπρώξει στην απόφαση να περάσει στην άλλη όχθη -ξεκαθάρος συμβολισμός για τη μετέπειτα πορεία του. Κι όμως, ο σκηνοθέτης του *Κεντρικού Σταθμού* κατορθώνει να αποφύγει την υπερφόρτιση της ταινίας με πολιτικές αναφορές και ρητορείες, που θα έκαναν το περιεχόμενό της σχεδόν αφελές. Συνθέτει ένα πανέμορφο, γεμάτο αμεσότητα *road movie*, και ρίχνει τις προσδοκώμενες γέφυρες στο παρόν μέσω μιας ενωτικής θεώρησης στην γεωγραφία της Λατινικής Αμερικής.

Κωνσταντίνος Σαμαράς

Το λιβάδι που δακρύζει

Σκηνοθεσία: Θόδωρος Αγγελόπουλος. Σενάριο: Θόδωρος Αγγελόπουλος με τη συνεργασία των Tonino Guerra, Πέτρου Μάρκαρη, Giorgio Silvagni. Φωτογραφία: Ανδρέας Σινάνος. Μουσική: Ελένη Καραϊνδρου. Ηθοποιοί: Αλεξάνδρα Αϊδίνη, Νίκος Πουρσανίδης, Γιώργος Αρμένης, Βασίλης Κολοβός, Εύα Κοταμανίδου, Τούλα Σταθοπούλου, Μιχάλης Γιαννάτος, Θάλεια Αργυρίου, Γρηγόρης Ευαγγελάτος. Διάρκεια: 170'

Οδυσσός, 1919. Ο Κόκκινος Στρατός μπαίνει στην πόλη. Οι Έλληνες αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους και να επιστρέψουν στην πατρίδα. Η περιπλάνηση αρχίζει. Παρέα της, ο σπαραγμός... Οι πρόσφυγες γίνονται πρόσφυγες και στα χώματα της ίδιας της πατρίδας τους. Η γη που τάξανε σε μια φουρνιά από αυτούς, η «Νέα Οδυσσός», δύσκολη, άγονη, λασπωμένη - ένα ξερονήσι στις εκβολές του Αξιού. Οι κακουχίες πολλές, θερίζουν τους αδύναμους. Ο πενήντάχρονος Σπύρος, επικεφαλής αυτής της ομάδας των προσφύγων, χάνει την γυναίκα του, και η μοναξιά τον σπρώχνει να παντρευτεί την ψυχοκόρη του, την Ελένη. Όμως εκείνη, εν αγνοία του, είναι ερωτευμένη από τα παιδικά της χρόνια με τον γιο του - καρπός του έρωτά τους, τα δίδυμα που έφερε στον κόσμο, κορίτσι ακόμη, κρυφά από τον πατέρα-αφέντη, στη διάρκεια πολύμηνης απουσίας της, υπό το πρόσχημα αρρώστιας, στη Θεσσαλονίκη. Τα παιδιά μεγαλώνουν εκεί κρυφά, υιοθετημένα από μια εύπορη οικογένεια. Αμέσως μετά το γάμο της Ελένης με τον Σπύρο, οι δυο νέοι κλέβονται και φεύγουν κυνηγημένοι στη Θεσσαλονίκη. Κρύβονται στο θέατρο της πόλης, όπου έχουν καταλύσει πρόσφυγες. Ο Σπύρος τους ψάχνει απεγνωσμένα, πνιγμένος από ντροπή και λύπη. Βρίσκουν καταφύγιο σε άλλο προσφυγικό συνοικισμό, στο «Λάφο με τα Σεντόνια», στο λιμάνι της πόλης. Φτώχεια

«Δεν θέλω να είμαι ο επίσημος βιογράφος του Τσε. Γύρισα την ταινία γιατί ήθελα να θίξω το θέμα της ταυτότητας της Λατινικής Αμερικής, την ανάγκη για κάποιον ιδεαλισμό -αυτό για μένα είναι σημαντικό» **Βάλτερ Σάλες, σκηνοθέτης**

«Η ταινία είναι η ερμηνεία μου για το καλό και το κακό. Είναι μια ερωτική ταινία, ή μέρος μιας τριλογίας για το έρωτα, τον θάνατο και τον διάβολο.» **Φατίχ Ακίν, σκηνοθέτης**

πολλή, καθημερινότητα δύσκολη. Το ταλέντο του Νέου στο ακορντεόν του χαρίζει το πολυπόθητο μεροκάματο: ο Νίκος, το βιολί, 50χρονος αριστερός, τον βάζει στην κομπανία των μουσικών του συνοικισμού. Παίζουν όπου βρουν δουλειά: σε χορούς, γλέντια και χωριά. Στους δύσκολους καιρούς, οι δύο ερωτευμένοι νέοι ονειρεύονται ένα καλύτερο αύριο. Ο Σπύρος τους ανακαλύπτει τελικά σε έναν χορό αλλά η καρδιά του «σπάει», δεν αντέχει τη συνάντηση... Πεδαίνει. Οι δύο νέοι συνοδεύουν μαζί με τα δίδυμα τη σορό του στη Νέα Οδησό. Είναι παρείσακτοι εκεί, και η κατάρρα που τους έχουν ρίξει λες και ανοίγει τους ουρανούς: μια καταιγίδα ξεσπά και το χωριό πλημμυρίζει, βουλιάζει και χάνεται... Σώνονται και ξαναφεύγουν κατατρεγμένοι κι από εκεί, για το «Λόφο με τα Σεντόνια». Όμως η σκληρή πραγματικότητα δεν αφήνει περιθώρια: ο πεινασμένος λαός συγκρούεται με την εξουσία, οι αριστεροί καταδιώκονται, ο συνοικισμός γκρεμίζεται, ο «κόκκινος» Νίκος δολοφονείται από τις αρχές, η Ελένη δεν ξέρει ακόμη ότι έχει μπει και αυτή στο στόχαστρό τους... Ο Νέος γνωρίζει έναν μουσικό που οργανώνει μια κομπανία για την Αμερική. Αποφασίζει να φύγει με την ελπίδα ότι θα μπορέσει σύντομα να φέρει κοντά του την Ελένη και τα παιδιά τους. Ο αποκλεισμός είναι σκληρός. Ένα κουβάρι νήμα, το πουλόβερ που δεν πρόφθασε ποτέ η Ελένη να τελειώσει, ξετυλίγεται από τα χέρια της. Η άλλη άκρη πιασμένη στα χέρια του Νέου στη βάρκα που απομακρύνεται, για το πλοίο. Το νήμα τους ενώνει πάνω από το πέλαγος μέχρι το τέλος του... Θα συναντηθούν ποτέ ξανά;

Οι εραστές με τα ιπτάμενα σπιλέτα Shi mian mai fu

Σκηνοθεσία: Ζανγκ Γιμού. Σενάριο: Λι Φένγκ, Ζανγκ Γιμού, Γουάνγκ Μπιν. Φωτογραφία: Ζάο Ξιαοντίνγκ. Ηθοποιοί: Τακέσι Κανεσίρο, Άντι Λάου Γουά, Ζανγκ Ζιγί, Σονγκ Νταντάν. Διάρκεια: 119'

Ένα Κινέζικο δράμα εποχής, σαιξπηρική ιστορία αγάπης, επική περιπέτεια, ερωτικό μελό-δραμα ή ταινία πολεμικών τεχνών; Η απάντηση του Ζανγκ Γιμού στο δίλημμα των κινηματογραφικών ειδών είναι μια δίωρη οπτική πανδαισία που σου κόβει την ανάσα με το εκθαμβωτικό πάντρεμα ποίησης και δράσης. Στην Κίνα του 19ου αιώνα, δύο ορμητικοί αστυνομικοί πράκτορες, ο Λέο και ο Ζιν, αναλαμβάνουν να αιχμαλωτίσουν τον μυστηριώδη αρχηγό μιας περιβλεπτης ομάδας ανταρτών με την ονομασία «Ο Οίκος των Ιπτάμενων Σπιλέτων», που βρίσκεται σε πόλεμο με την διεφθαρμένη κυβέρνηση της πάλαι ποτέ ευημερούσας δυναστείας των Τανγκ. Το σχέδιό τους είναι να εμφανιστεί ο Τζιν ως μονομάχος, με το όνομα «Άνεμος», για να ελευθερώσει την σαγηνευτική, τυφλή επαναστάτρια Μέι από μια μεσαιωνική φυλακή, και να τη συνοδεύσει στο στρατόπεδο των ανταρτών. Η αποστολή εκτελείται με επιτυχία αλλά στο μακρύ ταξίδι προς τον Οίκο, ο έρωτας θα ανθίσει και θα περιπλέξει τα πράγματα και θα δώσει αφορμή στον σπουδαίο Κινέζο σκηνοθέτη να «ζωγραφίσει» στην οθόνη ένα μοναδικής κινηματογραφικής ομορφιάς παραμύθι για την αγάπη, την προδοσία και την εκδίκηση. Δεύτερη σκηνοθετική προσπάθεια του Γιμού στο κινηματογραφικό είδος «ωχία» (μια μίξη ιπποσύνης και ξιφομαχίας), τα *Ιπτάμενα Σπιλέτα* αποτελούν ένα ακόμα δείγμα της στυλιστικής βιρτουοζιτέ του σπουδαίου Κινέζου δημιουργού, στο ύφος του προηγουμένου δικού του *Ήρωας*. Ο λυρικός μυστικισμός, οι περίπλοκα χορογραφημένες ακροβατικές σκηνές μάχης, η αριστουργηματική φωτογράφιση των δασικών τοπίων, τα έντονα χρώματα, ο οριεντάλ αισθησιασμός και οι φιλοσοφικοί στοχασμοί, είναι μερικά μόνο από τα υλικά που χρησιμοποιεί ο Γιμού για να συνθέσει για άλλη μια φορά το ονειρικό του σύμπαν. Ένα σύμπαν κρυμμένων ταυτοτήτων, εξαπάτησης, δυσπιστίας, ερωτικών δοκιμασιών και αυτοθυσίας που απογειώνεται από την ερωτική χημεία των τριών πρωταγωνιστών της ιστορίας, την μούσα του σκηνοθέτη, Ζανγκ Ζιγί, τον Άντι Λάου και τον Τακέσι Κανεσίρο. Το τραγούδι των τίτλων της ταινίας, η οποία αποτελεί την επίσημη υποψηφιότητα της Κίνας για τα φετινά όσκαρ, ερμηνεύει η διάσημη ντίβα της όπερας Κάθλιν Μπατλ.

Τζένν Παυλίδου

«Πολλοί σκηνοθέτες έχουν αφηγηθεί παρόμοιες ιστορίες αλλά το δικό μου ενδιαφέρον έχει να κάνει με το πώς οι άνθρωποι ερωτεύονται και τι είναι πρόθυμοι να θυσιάσουν για χάρη αυτού του έρωτα. Για μένα, στο τέλος της μέρας, ο έρωτας είναι ο θρίαμβος του ανθρώπινου πνεύματος»

Ζανγκ Γιμού, σκηνοθέτης

Τα παιδιά της χορωδίας Les choristes

Σκηνοθεσία: Κριστόφ Μπαρατιέρ. Σενάριο: Κριστόφ Μπαρατιέρ, Φιλίπ Λοπές-Κουρβάλ. Φωτογραφία: Ντομνίκ Ζεντίλ, Κάρλο Βαρίνι. Ηθοποιοί: Ζεράρ Ζινιό, Φρανσουά Μπερλεάντ, Ζαν-Μπατίστ Μονιέ, Ζακ Περέν. Διάρκεια: 95'

1949, κάπου στη γαλλική ύπαιθρο. Ο Κλεμάν Ματιέ βρίσκει θέση ως μουσικοδιδάσκαλος σε ένα ιδιωτικό εσωτερικό σχολείο για ορφανά, εγκαταλελειμμένα και ψυχολογικά διαταραγμένα παιδιά. Ο διευθυντής του σχολείου είναι μια δεσποτική φιγούρα που επιβάλλεται με βανάυσο τρόπο στους μικρούς του μαθητές. Η μέθοδος σωφρονισμού του βασίζεται στο μότο 'Δράση-Αντίδραση': Στην παραμικρή σκανταλιά αναλογεί σκληρή τιμωρία. Ο Κλεμάν, που έχει αναλάβει την οργάνωση της χορωδίας του Ιδρύματος, θα προσπαθήσει να αλλάξει αυτό το καθεστώς, διδάσκοντας στα παιδιά τις έννοιες του καλού και του κακού μέσα από συλλογικές διαδικασίες και την καλλιέργεια του ομαδικού πνεύματος. Με τη βοήθεια βέβαια και της μουσικής που, ως γνωστόν, εξημερώνει τα ήθη. Η ταινία είναι ριμέικ ενός φιλμ του 1945 (*Το Κλουβί με τα Νυχτοπούλια*, του Ζαν Ντρεβίλ). Ωστόσο ακούγεται σαν ριμέικ πολλών ταινιών αμερικανικής και ευρωπαϊκής παραγωγής που έχουμε ξαναδεί: Από τη *Μελωδία της Ευτυχίας* και τη *Ζούγκλα του Μαυροπίνακα*, ως τον *Κύκλο των Χαμένων Ποιητών*, το *Έπος του κου Χόλαντ* αλλά και το... Ένα Σχολείο Πολύ Ροκ, δεκάδες σκηνοθέτες έχουν ασχοληθεί, λιγότερο ή περισσότερο επιτυχημένα, με την κριτική του εκπαιδευτικού συστήματος και την απόδοση της σχέσης δασκάλου-μαθητή. Στο σκηνοθετικό του ντεμπούτο, ο Κριστόφ Μπαρατιέρ θα προσπαθήσει να δώσει τη δική του εκδοχή περί του θέματος, δίνοντας έμφαση στην ψυχολογία των προσώπων κι αφήνοντας στην άκρη την ιστορική συγκυρία και τους συσχετισμούς με το κοινωνικό περιβάλλον.

Γκέλυ Μαδεμλί

«Προσπάθησα να μεταφέρω στην ταινία και τα δικά μου βιώματα, τις 'μουχλιασμένες' αναμνήσεις από τα σχολικά μου χρόνια, που έχουν πάντα τη μυρωδιά της κιμωλίας...»

Κριστόφ Μπαρατιέρ, σκηνοθέτης

ΜΠΟΥΤΑΡΗ ΑΠΟ ΤΟ 1879

Εδώ και 125 χρόνια
η ποιότητα
μάς έγινε τρόπος ζωής.

Πριν 125 χρόνια, θέσαμε τις βάσεις μιας εξελιγμένης οινοποιτικής φιλοσοφίας με κύριο άξονα την προσήλωση στην ποιότητα. Από τότε, δημιουργούμε αμπελώνες σε ολοκληρη την Ελλάδα και επισκέψιμα οινοποιεία που ενσωματώνονται στη ζωή της κάθε περιοχής αναδεικνύοντας τη μοναδικότητά της. Προσφέρουμε τις ελληνικές ποικιλίες στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Αναδεικνύουμε τις ξένες ποικιλίες στον τόπο μας. Στηρίζουμε κάθε δραστηριότητα που προωθεί τον πολιτισμό σε κάθε του έκφραση. Κατακτάμε σημαντικές βραβεύσεις σε διεθνείς διαγωνισμούς, με αποκορύφωμα τις 8 βραβεύσεις από το έγκυρο περιοδικό "Wine and Spirits", ως "Διεθνές Οινοποιείο της χρονιάς". Εδώ και 125 χρόνια παραμένουμε πιστοί στην ποιότητα. Γι' αυτό και η ποιότητα μάς έγινε τρόπος ζωής.

BOUTARI

ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΖΩΕΙ

www.boutari.gr

ΜΕΤΑ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ 45ου ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Οι συντάκτες του Πρώτου Πλάνου αναδεύουν τις αναμνήσεις τους

Αυτό που λείπει

«Θα προβληθεί άραγε η πλήρης εκδοχή της ταινίας;» Η ερώτηση του Kent Jones κριτικού κινηματογράφου και μέλους της κριτικής επιτροπής του Διεθνούς Διαγωνιστικού, μου προκαλεί απορία. Είναι Σάββατο πρωί, 20 Νοεμβρίου, το Φεστιβάλ έχει αρχίσει το προηγούμενο βράδυ. Η συνέντευξη μαζί του έχει σχεδόν τελειώσει και συζητάμε για τις ταινίες που προβάλλονται στο Φεστιβάλ. Έχω αναφέρει το *Café Lumiere* του Hou Hsiao-Hsien, ταινία που έχω δει σε βιντεοκασέτα. Καθώς η συζήτηση γρήγορα περνά σ' άλλη ταινία δεν προλαβαίνω να ρωτήσω τι εννοεί. Το *Café Lumiere* έχει προβληθεί στο Φεστιβάλ Βενετίας και η κόπια που έχω δει μοιάζει να μην χρειάζεται ούτε ένα δευτερόλεπτο περικοπών.

Μια εβδομάδα μετά, την Παρασκευή 26 Νοεμβρίου, στην αίθουσα «Φρίντα Λιάππα», βλέπω ξανά το *Café Lumiere*. Μέσα στη θύελλα του Φεστιβάλ, η ερώτηση του Kent Jones έχει ξεχαστεί. Όμως κατά τη διάρκεια της προβολής υπάρχει διαρκώς η αίσθηση μιας ακαθόριστης απουσίας. Ωσπου λίγο πριν το φινάλε ξαφνικά όλα γίνονται καθαρά: λείπουν πλάνα, μικρές σκηνές, χωρίς καμία σημασία, σκόρπιες μέσα στην αφήγηση. Όμως λείπει και το αγαπημένο μου πλάνο της ταινίας: με την ηρωίδα να ξυπνά μέσα σ' ένα γεμάτο βαγόνι του μετρό και να σηκώνει το κεφάλι της για να αντικρίσει τον αγαπημένο της. Ωστόσο κατά έναν παράδοξο τρόπο και αυτή η συντομευμένη κατά μερικά λεπτά εκδοχή της ταινίας είναι το ίδιο υπέροχη και λαμπερή όπως και η πρώτη.

Δημήτρης Μπάμπας

Υ.Γ. Και ο τίτλος της *Café Lumiere* από πού προκύπτει; Γεμάτη η ταινία τρένα, εκτός από ένας φόρος τιμής στον Yasujiro Ozu είναι μάλλον και ένας φόρος τιμής στην πρώτη ταινία των αδελφών Lumiere: *Η άφιξη του τρένου στον σταθμό La Ciotat* (1895).

Will Meet Again...

Δεν πρόλαβε να κατακάψει ο κουρνιαχτός από την μάχη των δέκα ημερών, και το αμείλικτο ερώτημα «Τι έκανες στο Φεστιβάλ Κωνσταντίνε;» ομολογώ ότι με αιφνιδίασε λιγάκι. Για να δούμε, τι μπορώ να θυμηθώ: Αρκετές ημέρες πριν ανοίξει η αυλαία, το βίντεο να δουλεύει υπερωρίες. Κατά την αντίστροφη μέτρηση, τον Δημήτρη Εϊπίδη να αναπολεί με ενθουσιασμό μικρού παιδιού ένα αφιέρωμα των Νέων Οριζόντων στον 3D κινηματογράφο. Και μετά... τα ατέλειωτα πήγαινε-έλα στην Αποθήκη Γ', που γλύκαιναν από την παρουσία εκείνου του κοριτσιού στη ρεσεψιόν -μονίμως παραπονεμένη μου φαινόταν! Το μακρυμάλלה «δεν-έχω-εμπνεαστεί-από-το-Λιντς» φίλο από την Ουγγαρία, Attila Janish, τον οποίο ελπίζω να ξανασυναντήσω κάποτε. Τη Γκέλυ να στήνει ξώβεργα για πικάντικες ειδήσεις και ατάκες. Τον Γκοτζ Σπίλμαν, επειδή οίνος ευφραίνει καρδιά- και... στήνει απολαυστικές συνεντεύξεις σε απρόβλεπτες ώρες. Τον άνθρωπο πίσω από τα μεγάλα πράσινα γυαλιά ονόματι Τοντ Σόλοντζ, και μια γνωριμία με ουκ ολίγα ευτράπελα. Και τον Πίτερ Γκριναγουέι, μία φορά για τον Τας Λούπερ και τις περίφημες βαλίτσες του, δέκα φορές για το σπινθηροβόλο πνεύμα και την αισιοδοξία του: όσο μπορούμε να απολαμβάνουμε έναν ήλιο με δόντια και να μιλάμε περί κινηματογράφου και άλλων δαιμονίων, ο πολιτισμός δεν έχει πεθάνει.

Και τώρα που η αυλαία έχει πέσει, και οι αντιδράσεις για τον Όμηρο του Γιάνναρη με επανέφεραν στην πραγματικότητα... του στρουμφοχωριού, βρέθηκα να γράφω ένα ευτελές κείμενο εντυπώσεων. Ίσως να αναβαθμιστεί αν χρησιμοποιήσω ως σάουντρακ το «Will Meet Again»...

Κωνσταντίνος Σαμαράς

Το δικό μου φεστιβάλ

Όλα τελείωσαν όπως άρχισαν. Οι *Νύφες* του Παντελή Βούλγαρη ήταν η πρώτη ταινία που είδα ξεκινώντας τη δουλειά για το φεστιβάλ και ήταν η ταινία που κέρδισε τα περισσότερα βραβεία στο τέλος. Η συνομιλία με τον Παντελή Βούλγαρη είναι πάντα ξεχωριστή εμπειρία. Ήρεμος και ακριβολόγος σου απαντά πάντα σε ό,τι θες και πάντα περιεκτικός. Η Βικτώρια Χαραλαμπίδου, η πρωταγωνίστρια της ταινίας και μία από τις πιο πολυσυζητημένες ηθοποιούς της χρονιάς βγάζει ακριβώς την αύρα της εκλεπτυσμένης ηθοποιού. Μιλώντας μαζί της για την ταινία καταλαβαίνεις το πόσο σημαντική είναι γι' αυτήν, όχι μόνο γιατί ανέδειξε το ταλέντο της αλλά και γιατί αυτή η μακροχρόνια ενασχόλησή της με το φιλμ την έχει δώσει άπιστευτα μ' αυτό το ταξίδι. Μετά τις *Νύφες* σειρά είχε μια συνάντηση που έμελε να γίνει πολύ πιο προσωπική. Το φιλμ *Μη φεύγεις* γυρίστηκε στη Θεσσαλονίκη πέρυσι το καλοκαίρι, και αν οι *Νύ-*

φες είναι η πιο ακριβή φετινή ελληνική ταινία, αυτή είναι σίγουρα η πιο φτηνή. Φυσικά μόνο στα χρήματα. Γιατί το ταλέντο, το μεράκι και η αγάπη των συντελεστών της γι' αυτό που κάνουν φαίνεται και στην ταινία που φτιάχνει αλλά και στη συνομιλία μαζί τους. Πιο αγχωμένοι και λιγότερο συνηθισμένοι σε συνεντεύξεις, σίγουρα όμως αληθινοί. Το στεναγμό ανακούφισης όταν τελείωσα τις συνεντεύξεις μαζί τους θα τον θυμάμαι, όπως και την υπόσχεσή τους ότι η επόμενη τους ταινία θα είναι ακόμα καλύτερη. Αυτά θέλω να θυμάμαι από το φετινό φεστιβάλ. Και του χρόνου να δω ακόμα καλύτερες ταινίες όπως μου υποσχέθηκαν...

Βαγγέλης Ρητάς

2046

Τόσα μου φαίνεται ήταν τα χιλιόμετρα που έκανα το 10ήμερο του Φεστιβάλ! Ολύμπιον-Λιμάνι πάνω κάτω-Electra Palace-City-Μουσεία-Μακεδονία Palace και ξανά πάλι. Εκεί, στο Μακεδονία Palace, μένουν τα μέλη της Κριτικής Επιτροπής. Εκεί, λοιπόν, συνάντησα

και τον Valerio Adami, το coup de foudre του φετινού Φεστιβάλ. Όσες ώρες και να μιλάς μ'αυτόν τον άνθρωπο είναι λίγες. Τέτοιες συζητήσεις σε αποζημιώνουν όχι μόνο για την κούραση των ημερών αλλά και για την αναμονή ενός χρόνου. Μετά τη συνέντευξη κάθε φορά που "τρακάραμε" τα λέγαμε. Μετά ήρθε η μέρα του Miklos Jancso, ο οποίος με υποδέχτηκε με χειροφίλημα (ναι, ευτυχώς μερικοί το θυμούνται ακόμα!). Πριν από το Πρώτο Πλάνο είχε συνέντευξη με δύο Γιουγκοσλάβες δημοσιογράφους. Αυτό είχε ως συνέπεια ο κατά τα άλλα συμπαθής και σεμνός Miklos να βαρεθεί μάλλον να λέει τα ίδια και τα ίδια. Έτσι, ω δυστυχία, κάθε του απάντηση ξεκινούσε με το αποπληστικό je ne sais pas!

Επίσης, φέτος το στήσιμο πήγε σύννεφο! Δύο ώρες περίμενα τον Amos Gitai. Τώρα θα 'ρθει, ύστερα θα 'ρθει... είχε πάει, λέει, για φαγητό και ξεχάστηκε και μετά είχε παρουσίαση. Ευτυχώς για εκείνον ήταν συμπαθέστατος και σύντομα το ξέχασα. Τι θα κρατήσω; Όπως κάθε χρόνο τους ανθρώπους.

Cinéophile, guest, press, stuff, ό,τι κι αν λείει η καρτούλα είμαστε όλοι επιβάτες του μυστηριώδους τρένου του Wong Kar-Wai με ένα ποτήρι Pinot Noir στο χέρι. Άντε και του χρόνου!

Όλγα Κοζάτη

Τι να σου πω;

Ήρουν πάντα της άποψης πως στις περιπτώσεις των συνεντεύξεων δημοσίων προσώπων την όλη διαδικασία απολαμβάνει περισσότερο ο δημοσιογράφος παρά ο αναγνώστης, ακριβώς όπως ένας τζαζίστας γουστάρει περισσότερο την αυτοσχεδιαστική μουσική του από τον ακροατή. Για να μη μιλήσουμε για το συνεντευξιαζόμενο, που από ένα σημείο και μετά βλέπει την παραχώρηση συνέντευξης ως ένα αναγκαίο κακό της δουλειάς του. Βλέπετε, αυτό είναι και το πρόβλημα της εποχής μας: ποτέ δε δίνουμε σε αυτόν που έχουμε απέναντί ή δίπλα μας τη σημασία που του αξίζει. Η περίπτωση μιας συνέντευξης βοηθά, αν μη τι άλλο, να ξανασκεφτείς μερικά πράγματα. Τόσο η ηθοποιός Αρσινέ Καντζιάν, όσο κι ο παραγωγός Ντόναλντ Ρανβό δεν με αντιμετώπισαν ως μία ακόμη δημοσιογράφο που ήρθε να τους πάρει συνέντευξη, αλλά ως έναν καλό ακροατή (που του αρέσει η τζαζ!). Ίσως γιατί και εγώ δεν τους αντιμετώπισα παρά ως ανθρώπους που θαυμάζω, με τους οποίους θα ήθελα οπωσδήποτε κάποια στιγμή να πω έναν καφέ - όσο αντι-επαγγελματικό κι αν ακούγεται αυτό. Και επανέρχομαι στον αρχικό μου προβληματισμό, φίλε αναγνώστη: Πώς μπορώ να σου μεταδώσω την εντύπωσή μου από τη σύντομη συνάντησή με αυτούς τους φλογισμένους ανθρώπους και τα συναισθήματα που μου άφησαν, μόνο με τη δημοσιογραφική μέθοδο, χωρίς να χρειαστεί να προσφύγω στην τέχνη -στην ποίηση, την πεζογραφία, τη ζωγραφική- και τους δικούς της κώδικες; Ό,τι και προσπαθώ να μεταφέρω στο χαρτί, χάνεται στην πορεία. Κι αν με ρωτούσες, θα ήθελα να πάρω συνέντευξη τουλάχιστον από είκοσι γνωστούς αγνώστους της Αποθήκης Γ. Έτσι όπως πάμε, είναι πιο εύκολος τρόπος για να πλησιάσει ο ένας τον άλλο.

Γκέλυ Μαδεμλή

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ του 45ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

Κινηματογραφιστές, σκηνοθέτες, ηθοποιοί, παραγωγοί, κριτικοί κινηματογράφου, δημοσιογράφοι από την Ελλάδα και όλο τον κόσμο βρέθηκαν στη Θεσσαλονίκη για να συμμετέχουν και φέτος στην 10ημερη γιορτή του κινηματογράφου. Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης διανύοντας την 13η χρονιά της διεθνούς του πορείας έφερε στην πόλη μας ό,τι πιο καινούριο, ανατρεπτικό και πρωτοπόρο από την παγκόσμια κινηματογραφική παραγωγή.

Οι σινεφίλ ήταν και φέτος η ψυχή του Φεστιβάλ. Εκείνοι γέμισαν ασφυκτικά τις κινηματογραφικές αίθουσες, και ανέδειξαν με την ψήφο τους την καλύτερη ελληνική και ξένη ταινία, εκείνοι δημιούργησαν σε κάθε γωνιά της πόλης την ατμόσφαιρα του Φεστιβάλ, εκείνοι έδωσαν τον δικό τους ξεχωριστό παλμό στα φεστιβαλικά δρώμενα.

Στο πλαίσιο του 45ου ΦΚΘ προβλήθηκαν σε 8 κινηματογραφικές αίθουσες (Ολύμπιον, Παύλος Ζάννας, Τώνια Μαρκετάκη, Φρίντα Λιάππα, Σταύρος Τορνές, Τζον Κασσαβέτης, Πλατεία Αλφρα Οδεον και στο Μουσείο Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης) 192 ταινίες από 43 χώρες, τις οποίες παρακολούθησαν σχεδόν 88.000 θεατές, αριθμός ρεκόρ για τα τελευταία χρόνια.

Τα βλέμματα όλων τράβηξε η πάντα λαμπερή και ιδιαίτερη παρουσία της διάσημης Γαλλίδας ηθοποιού Ιζαμπέλ Υπέρ που βρέθηκε στο Φεστιβάλ και τιμήθηκε με τον Χρυσό Αλέξανδρο. Η τελευταία της ταινία *Οι τσακωμένες αδερφές* προβλήθηκε στο 45ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης σε παγκόσμια πρεμιέρα, και η παρουσία της Ιζαμπέλ Υπέρ στην προβολή χάρισε στους παρευρισκόμενους μία αξέχαστη εμπειρία.

Η επιβλητική προσωπικότητα του σκηνοθέτη Πίτερ Γκρίναγουι σαγηνεύσε το κοινό που παρακολούθησε τόσο την τιμητική εκδήλωση για τον ίδιο όσο και το «Μάθημα Κινηματογράφου» που παρέδωσε με αφορμή την προβολή της τελευταίας ανατρεπτικής δημιουργίας του.

Μεγάλη επιτυχία είχαν και τα δύο ακόμη Masterclasses των καταξιωμένων δημιουργών, Βίκτωρ Ερίδε και Αμπάς Κιαροστάμι, ενώ το ενδιαφέρον του κοινού συγκέντρωσε και η συζήτηση στρογγυλής τραπέζης για τον Αμερικάνικο Ανεξάρτητο Κινημα-

τογράφο, στην οποία συμμετείχαν οι σκηνοθέτες Τοντ Βέροου και Αλεξάντερ Πένν και ο κριτικός κινηματογράφου Κεντ Τζόουνς.

Η διοργάνωση, για δεύτερη συνεχή χρονιά, του Balkan Fund του Ταμείου χρηματοδότησης για την ανάπτυξη σεναρίων από κινηματογραφιστές των βαλκανικών χωρών έδωσε και φέτος ώθηση σε νέους δημιουργούς. Συνολικά κατατέθηκαν 55 σενάρια από τα οποία προεπιλέχθηκαν τα δώδεκα. Τα σενάρια

αυτά εξετάστηκαν από πεντάμελή διεθνή επιτροπή και τελικά διακρίθηκαν τέσσερα σχέδια σεναρίων, τα οποία θα χρηματοδοτηθούν με το ποσό των 10.000 ευρώ έκαστο.

Οι Περιφερειακές Εκδηλώσεις του 45ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης που διοργανώθηκαν φέτος για 10η χρονιά, πραγματοποιήθηκαν σε 5 πόλεις της Μακεδονίας και της Θράκης (Κιλκίς, Σέρρες, Κοζάνη, Γρεβενά και Αλεξανδρούπολη) και αποτέλεσαν για ακόμη μία φορά τον δίαυλο της κινηματογραφικής δημιουργίας μεταξύ της έδρας του Φεστιβάλ Κινηματογράφου και των πόλεων της Περιφέρειας μεταφέροντας το γιορτινό κινηματογραφικό κλίμα έξω από τα στενά όρια της Θεσσαλονίκης.

Στο πλαίσιο του 45ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης πραγματοποιήθηκε επίσης η έκθεση φωτογραφίας «Οι δρόμοι του Αμπάς Κιαροστάμι» στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης. Ο ίδιος ο τίτλος της έκθεσης καταδεικνύει, μεταφορικά πάντα, μία επιλογή διαδρομών που μπορεί να κάνει κάποιος στο έργο του Κιαροστάμι, από τον κινηματογράφο στην φωτογραφία, από το βίντεο στην ποίηση.

Τέλος οι φετινές εκδόσεις του Φεστιβάλ περιλαμβάνουν έξι μονογραφίες στους σπουδαίους δημιουργούς Αμπάς Κιαροστάμι, Κώστας Σφήκας, Χιροκάζου Κόρεντα, Αλέξη Δαμιανό, Βίκτωρ Ερίδε και Μάνο Ζαχαρία καθώς και ένα αφιέρωμα στην έκθεση φωτογραφίας «Οι δρόμοι του Αμπάς Κιαροστάμι».

Είπαν για το Φεστιβάλ...

PETER GREENAWAY

Η αλήθεια είναι ότι τα φεστιβάλ εμπεριέχουν μια μεγάλη αντίφαση: υποτίθεται ότι είναι αγορές ταινιών, κι από την άλλη οι περισσότερες ταινίες που συμμετέχουν παίζονται τελικά μόνο σε φεστιβάλ! Παρ' όλα αυτά, έχει μια πολύ ωραία ατμόσφαιρα το δικό σας φεστιβάλ που με γοήτευσε, όλος αυτός ο κόσμος δίπλα στην θάλασσα και μαζί αυτή η ψυχρή λιακάδα, υπέροχο...

ALEXANDER PAYNE

Είμαι πολύ ευτυχισμένος που ξαναγύρισα στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, μετά από οκτώ χρόνια. Είχα περάσει καταπληκτικά τότε, όπως περνάω καταπληκτικά και τώρα. Είχα δει πολλές ταινίες τότε, όπως και τώρα. Και εκτιμώ πολύ την υποστήριξη ανθρώπων όπως ο Μισέλ Δημόπουλος και ο Δημήτρης Εϊπίδης που έχουν κάνει σκοπό της ζωής τους την ανακάλυψη νέων κινηματογραφικών ταλέντων, στην Ελλάδα και στον κόσμο. Αυτό βοηθάει πολύ τόσο τους σκηνοθέτες όσο και το κοινό.

VICTOR ERICE

Η εντύπωση που έχω για το φεστιβάλ είναι εξαιρετική: η αίθουσα που προβαλλόταν η ταινία μου ήταν γεμάτη. Δεν πηγαίνω στα φεστιβάλ. Ήρθα εδώ γιατί ξέρω τι είναι το φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Βρέθηκα εδώ γιατί το φεστιβάλ είναι ένας χώρος αντίστασης απέναντι στην δικτατορία της αγοράς. Πιστεύω σ' ένα σινεμά της αντίστασης, και το φεστιβάλ Θεσσαλονίκης υπερασπίζεται αυτό το σινεμά.

AMOS GITAI

Είχα έρθει πριν 4 χρόνια με το *Kippur* και την τριλογία *Yom Yom, Kadosh, Devarim* και συγκινήθηκα πολύ από την ανταπόκριση και τη συζήτηση με το κοινό. Είναι ένα Φεστιβάλ που έχει πολύ ζεστή ατμόσφαιρα και μεγάλο κοινό που γεμίζει ακόμα και τους διαδρόμους της αίθουσας. Χαίρομαι πολύ το διάλογο με τους Έλληνες.

ARSINEE KHANJIAN

Είναι ένα από τα Φεστιβάλ που είναι προσανατολισμένα στην ανεξάρτητη παραγωγή και δίνει μεγάλη προσοχή και βοήθεια στους νέους δημιουργούς. Κι έτσι διεισδύει στην ίδια την ουσία της δημιουργίας. Είναι πολύ σημαντική μια τέτοια συστηματική δέσμευση από μεριάς ενός φεστιβάλ να ενισχύει τις πιο αδύναμες φωνές στο χώρο την ίδια ώρα που διεθνώς αυτό είναι ολοένα και πιο δύσκολο. Είναι κάτι για το οποίο μάλλον θα πρέπει να είστε περήφανοι.

ATTILA JANISH

Εξαιρετικό το Φεστιβάλ σας, κυρίως για τον εξής λόγο: στα περισσότερα φεστιβάλ βλέπετε αναμενόμενες ταινίες, καμιά φορά νιώθετε ότι βλέπετε τα ίδια και τα ίδια. Εδώ έχει κανείς την ευκαιρία να γνωρίσει άγνωστες κινηματογραφίες, όπως της Τουρκίας ή κάποιων βαλκανικών χωρών. Μου αρέσουν και οι παράλληλες εκδηλώσεις, όπως η έκθεση του Abbas Kiarostami.

GÖTZ SPIELMANN

Μου αρέσει πολύ το μέγεθος του φεστιβάλ, πιστεύω ότι είναι το ιδανικό, σε ανθρώπινες διαστάσεις. Τα μεγάλα φεστιβάλ είναι περισσότερο αγορές ταινιών, και σε τέτοιους ρυθμούς κινούνται. Όμως αυτό δε με αφορά, εγώ είμαι καλλιτέχνης και όχι επιχειρηματίας.

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΣΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ ΤΟΥ 45ΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΕΧΕΙ ΩΣ ΕΞΗΣ:

Σύνολο ταινιών: 192 ταινίες από 43 χώρες
Ελληνικές ταινίες: 62 (46 μεγάλου μήκους & 16 μικρού μήκους)
Ξένες ταινίες: 130 (107 μεγάλου μήκους & 23 μικρού μήκους)

Προβολές ταινιών: 332
Δημοσιογραφικές προβολές: 44
Εξτρα προβολές: 4
Περιφερειακές προβολές: 23
Μεταφεστιβαλικές προβολές: 54

Σύνολο προβολών: 457

Σύνολο διαπιστευμένων: 1352
1088 Έλληνες και 264 από 39 χώρες του εξωτερικού
• **Σκηνοθέτες:** 191 (113 Έλληνες & 78 ξένοι)
• **Παραγωγοί:** 88 (36 Έλληνες & 52 ξένοι)
• **Διανομείς:** 36 (24 Έλληνες & 12 ξένοι)
• **Δημοσιογράφοι:** 289 (197 Έλληνες & 92 ξένοι)

Σύνολο θεατών: 87.737

Ο κόσμος του σινεμά
δικός σας με **70 ευρώ!!**
(φοιτητές-μαθητές 50 ευρώ)

η **CINEKARTAF**
σας προσφέρει:

- Ελεύθερη είσοδο σε όλες τις προβολές του 7ου Φεστιβάλ Ντοκιμαντέρ Θεσσαλονίκης (1-10 Απριλίου 2005).
- Έκπτωση 20% στα εισιτήρια του ΟΛΥΜΠΙΟΝ.
- Έκπτωση 25% στις εκδόσεις του Φεστιβάλ.

Για να την αποκτήσετε:

- εγγραφείτε ηλεκτρονικά στο www.filmfestival.gr/cinekartaF
- στείλτε e-mail στη διεύθυνση cinekartaF@filmfestival.gr
- ή επικοινωνήστε με το Φεστιβάλ στο τηλέφωνο 2310 378 431

Με το ηλεκτρονικό
newsletter

του Φεστιβάλ Κινηματογράφου...

μαθαίνετε
τα πάντα
για το Φεστιβάλ **πρώτοι!**

εγγραφείτε τώρα ΔΩΡΕΑΝ στο
www.filmfestival.gr/newsletter

